

— Ἐγώ; ἀπεκρίθη ὁ ἱατρός· ἐνίοτε φταρνίζομαι καί· ἐνίοτε βήχω!

Ἡ χαρίεσσα δεσποινὶς Νίνα παρεπονείτο εἰς τὴν μητέρα της διὰ τὰς λίαν φορτικὰς ἐρωτολογίας δι' ὧν τὴν ἠνώχλει ὁ κ. Ν* γεροντοπαλλήκαρον ἀδιόρθωτον.

— Δὲν ξεύρεις, μαμά; μοῦ εἶνε ἀδύνατον νὰ τὸν ξεφορτωθῶ, ἔλεγεν ἡ Νίνα· εἰς ὅ,τι· κί' ἂν τοῦ πῶ ἔχει ἕτοιμον τὴν ἀπόκρισιν.

— Ἄ, μὰ τότε, λέγει ἡ μητέρα, πρέπει νὰ τοῦ δείξης τὰ δόντια ἔς τὰ σωστά....

— Τοῦ τὰ ἔδειξα.

— Ἐ, λοιπόν;

— Μοῦ εἶπε.... πῶς εἶνε μαργαριτάρια.

Ὁ ἀστυνόμος πρὸς λωποδύτην προσαχθέντα ἐνώπιόν του :

— Πῶς δὲν ἐντράπηκες, ἄθλιε, ἀφοῦ ἔφαγες εἰς τὸ ξενοδοχεῖον κί' ἔφυγες χωρὶς νὰ πληρώσης, νὰ κλέψης καὶ τὴν πετσέτα ἀκόμη;

— Ἦθελα νὰ τὴν πουλήσω, κύρ ἀστυνόμε, γιὰ νὰ πληρώσω τὸν ξενοδόχο!

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

Ἰπὸ τὸν τίτλον « Ἡ τελευταία Αἴγυπτος » ὁ ζωγράφος Λουδοβίκος Λεπὶκ ἐξέδωκε τὰς ἐντυπώσεις του ἐκ μακρᾶς περιηγήσεως ἐπὶ τῶν ὄχθων τοῦ Νείλου. Τὸ βιβλίον δὲν ἔχει ἀξιώσεις βαθεῖας καὶ ἐμβριθοῦς μελέτης τῆς Αἰγύπτου, οὐδ' εἶνε συντεταγμένον μετὰ φιλολογικῆς καὶ ἐπιστημονικῆς βαρύτητος. Ἀλλὰ μετὰ τέχνης παρεισάγει ἐν αὐτῷ ὁ συγγραφεὺς ποικίλα ἀνέκδοτα, καὶ μετὰ χάριτος ἀφηγεῖται τὰς περιπετείας τοῦ ταξιδίου του· ὑπὸ τὴν ἐποψιν ταύτην τὸ ἔργον του εἶνε ἀξιόλογον.

Τὰ συχνότερον ὑπὸ τοῦ κ. Λεπὶκ ἀναφερόμενα ἀντικείμενα εἶνε τὰ βόσπαλα, σημαντικὸν μέρος διαδραματίζοντα ἐν ταῖς μεταξὺ τῶν περιηγητῶν καὶ τῶν φελλάχων σχέσεσιν, αἱ ἀλμαῖαι χορεύτριαι, καὶ αἱ μούμιαι, τὰς ὁποίας ἀνὰ πᾶν βῆμα καὶ ἐν ἐκάστῳ μνημείῳ τῆς παλαιᾶς Αἰγύπτου συναντᾶ.

Μία τῶν μᾶλλον διαφερουσῶν ἐκδρομῶν εἶνε ἡ γενομένη εἰς τὸ σπήλαιον τῶν κροκοδείλων, εὐμέγεθες ἄντρον, εἰς ὃ καταφθάνει τις ἔρπων ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν. Ἐν αὐτῷ εὐρίσκονται ἐστιαγμένα ἀναρίθμητοι μούμιαι κροκοδείλων, παντὸς ἀναστήματος, ἀπὸ τοῦ μεγέθους τῆς χειρὸς μέχρις 7 καὶ 9 μέτρων. Παρὰ τὴν κροκοδείλειον ταύτην λεγεῶνα ὑπάρχει ἕτερα λεγεὼν ἐξ ἀνθρωπίνων μούμιων, αἰτινες, ὅταν τὰς ἐκδύσωσι τῶν σπαργάνων τῶν, παρίστανται περιέργως κεχρυσωμένα ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν. Ὁ κ. Λεπὶκ μνημονεύει τῶν περιπετειῶν τῆς μούμιας τοῦ βασιλέως

Μεριάνρα, τὴν ὁποίαν ὁ Μασπερὼ εὗρεν ἐν Sakarah ἐντὸς τοῦ θαλάμου μιᾶς πυραμίδος. Ἡ μούμια, ξηρὰ ὡς ξύλον, συνελέγη διὰ τὸ Μουσεῖον τοῦ Καίρου. Διὰ νὰ μετακομισθῇ δὲ εἰς τὸν προσεχῆ σιδηροδρομικὸν σταθμὸν ἐτέθη ἐπὶ τῶν πλευρῶν ἐνὸς ὄνου, ὀλιβερὸς τρόπος ὁδοπορίας δι' ἓνα Φαραῶ.

Ἐν Αἰγύπτῳ πληρώνουσι δι' ἕκαστον εἶδος ἀποσκευῆς, ἀκλουθοῦντες ὀρισμένον τίμημα, καταγεγραμμένον ἐν βιβλίῳ· ἀλλὰ τὸ βιβλίον δὲν ὀμιλεῖ περὶ μούμιων, καὶ ὁ ὑπάλληλος δὲν ἤξευρε ποῦ νὰ κατατάξῃ τὸ ἐπίσημον φορτίον τοῦ ὄνου.

— Εἶνε ἄνθρωπος, τῷ λέγουσι τέλος.

— Τότε, ἀφοῦ εἶνε ἄνθρωπος, ἄς λάβῃ.. τὸ εἰσιτήριόν του. Ἐδόθη τὸ εἰσιτήριον, καὶ ἰδοὺ ὁ κύριος Φαραῶ κατέχει πρώτην θέσιν ἐν τῷ τραίνω, ὁ γηραιότερος ἀναμφιβόλως ταξειδιώτης, ὅστις ἀνῆλθέ ποτε εἰς τραῖνον.

Φθάνουσιν εἰς Καίρον, ἔνθα ἡ μούμια δὲν δύναται νὰ γίνῃ δεκτὴ, εἰμὴ ὑπὸ τὴν ιδιότητα ἀπεξηραμένου ἰχθύος. Τέλος αἱ θύραι τοῦ Μουσείου ἀνοίγονται, καὶ ὁ Φαραῶ τοποθετεῖται ὑπὸ τράπεζαν καλυπτόμενος ταπεινῶς ὑπὸ τινῶν ἐφημερίδων, μέχρις οὐ ἐτοιμασθῇ τὸ ὑέλωμά του.

Ἐπὶ τούτοις γερμανὸς τις πρίγκιψ ἦλθε νὰ ἐπισκεφθῇ τὸ μέρος, ἔνθα εὐρίσκεται ἡ μούμια. Διὰ τοῦ ἄκρου τῆς ράβδου ἀνεγείρει περιφρονητικῶς τὰς ἐφημερίδας, αἰτινες τὴν σκεπάζουσιν.

— Τί εἶνε τοῦτο;

— Εἶνε, ὑψηλότατε, ἀπαντᾷ ὁ Μασπερὼ, ἡ μούμια τοῦ βασιλέως Μεριάνρα, τὴν ὁποίαν ἐξήγαγον ἐκ τῆς πυραμίδος, ἡ ἀρχαιοτάτη πασῶν τῶν μούμιων βασιλέων καὶ Φαραῶ.

Ὁ πρίγκιψ ὀπισθοχωρεῖ ἐξαίφνης ἐν στρατιωτικῇ αὐτομάτῳ κινήσει, τερῶν ἐπιμελῆ καὶ ἐπίσημον στάσιν πρὸ τῆς κοινοσκεποῦς μούμιας. Μικροῦ δεῖν μάλιστα ἤγειρε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ πύλου, ἵνα χαιρετίσῃ τὸν ἄγνωστον τοῦτον ἐξάδελφόν του.

Πολλὰ τοιαῦτα κομψὰ ἀνέκδοτα εὐρίσκει ὁ ἀναγνώστης εἰς τὸ ἔργον τοῦ κ. Λεπὶκ, καταλλήλως παρουσιαζόμενα καὶ ἀληθῶς εὐάρεστα.

Ἡ ἀποτέφρωσις τῶν νεκρῶν ἐφηρμόσθη τὸ πρῶτον ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μας ἐν Μιλάνῳ, συστάσις πρὸς τοῦτο Ἑταιρίας, ἥτις καθ' ὀρισμένον σύστημα ἐκτελεῖ τὴν ἀποτέφρωσιν. Ὁ νεκρὸς ἀπὸ τοῦ φερέτρου τίθεται ἐπὶ μεταλλίνου δίσκου, μετ' ὃ κλιεῖται ἡ οἰκογένεια ὅπως ἀναγνωρίσῃ τὸ ἀποτεφρωθὸν σῶμα. Μετὰ ταῦτα τὸ σῶμα μετακομίζεται, ἐπὶ τὸ θεατρικώτερον, ἐφ' ἀμάξης εἰς αἶθουσαν, ἐν ἣ παρίστανται οἱ φίλοι τοῦ μακαρίτου καὶ φέρεται πρὸ τοῦ στομίου ἐνὸς τῶν κλιθάνων, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ρίπτεται. Τίθεται τότε τὸ πῦρ ἐπὶ τῶν καυσοξύλων, τῶν ὁποίων ἡ φλόξ, μιγνυμένη μετὰ τοῦ ἀέρος, περιλείχει καὶ κτελεῖ τὸ σῶμα.

Κατὰ τὸ διάστημα τῆς ἀποτεφρώσεως, καίτοι ἀνοικτῆς οὔσης τῆς θύρας τοῦ κλιβάνου, δὲν αἰσθάνεται τις δυσοσμίαν. Τὰ ἀέρια τῆς καύσεως ἐκφεύγουσιν ἄνωθεν διὰ καπινοδόχου, καὶ πρὶν ἐξέλθωσι, περῶσι διὰ στήλης πετυρακτομένων γαιανθράκων, ἔνθα καίονται. Ἐὰ ἀέρια ταῦτα δὲν ἔχουσι καμμίαν ὄσμήν, οὐδόλως δὲ παραπονούνται οἱ κατοικοῦντες πέραξ κατὰ τῆς χειμιάσεως μετὰ τῶν ἀποτεφρουμένων σωμάτων.

Ἡ ἀποτέφρωσις διαρκεῖ πλέον τῆς μίας καὶ ἡμισίας ὥρας, ἢ δὲ θερμοκρασία δὲν ὑφύεται ὑπεράνω τῶν 600 βαθμῶν.

Ἐπάρχει ἐν Μιλάνῳ Ἑταιρία ἔχουσα ἐπὶ κεφαλῆς τὸν ἱατρὸν Πίνην, τὸν ἀληθῆ ἀπόστολον τῆς ἀποτεφρώσεως. Ἐκαστος δύναται, διὰ διαθηκῆς ἢ διὰ πράξεως προσηχρήσεως εἰς τὴν Ἑταιρίαν, νὰ ζητήσῃ ὅπως μετὰ θάνατον ὑποστῇ τὴν ἀποτέφρωσιν, ἐπίσης δύναται νὰ ζητήσῃ ταύτην ἢ οἰκογένεια τοῦ ἀποθανόντος, ἐὰν αὗτος δὲν ἐξέφρασεν ἐναντίαν θέλησιν. Ἡ Ἑταιρία ἀποστέλλει τὴν δῆλωσιν εἰς τὸν Νομάρχην, ὅστις, πρὶν δώσῃ τὴν ἀδειαν, συμβουλεύεται τὸν Εἰσαγγελέα. Ὁ Εἰσαγγελεὺς ζητεῖ νὰ μάθῃ ἂν ἐγνώσθῃ ἡ αἰτία τοῦ θανάτου, ἐν ἐναντίᾳ περιπτώσει αἰρεταῖ ἢ ἀδεια. Πολλοὶ Γάλλοι ἀπετεφρώθησαν οὕτως ἐν Μιλάνῳ.

Ἐν Βρετανίᾳ ἡ καύσις ἐνεργεῖται κατ' ἄλλο σύστημα. Ὁ κλιβάνος εἶνε τοποθετημένος ἐν αὐτῇ τῇ αἰθούσῃ, ἔνθα παρίσταται ἡ οἰκογένεια. Ἡ ἐργασία διαρκεῖ ὀλίγον τι πλέον τῆς 1 1/2 ὥρας. Ἡ θερμοκρασία ποικίλλει ἀπὸ 700 μέχρις 800 βαθμῶν. Ἄλλ' ἢ διάρκεια τῆς καύσεως ἐξαρτᾶται πάντοτε ἀπὸ τοῦ ὄγκου τοῦ σώματος, οἱ παχεῖς κίονται ταχύτερον τῶν ἰσχυῶν.

Ἐν Γερμανίᾳ ἐν μόνον ἀποτεφρωτήριον ὑφίσταται, τὸ πῆς Γότθας, ἰδρυθὲν συνεισφορά ἀδείας τῆς αὐτοκρατορικῆς κυβερνήσεως καὶ δημοτικῆς δαπάνῃ. Πάντες οἱ Γερμανοὶ καὶ οἱ ξένοι, οἱ θέλοντες νὰ ἀποτεφρωθῶσι μετὰ θάνατον, μεταφέρονται εἰς Γότθαν.

Ἡδὲ ἐν Γαλλίᾳ οἱ κ.κ. Βουαρδὲλ καὶ Βαρτέ ἐν ὑπομνήματι πρὸς τὸ Συμβούλιον τῆς δημοσίας ὑγεινῆς συμπεραίνουσιν ὅτι ἤθελεν εἶνε ἐπιωφελὲς νὰ ἐπιτραπῇ ἡ ἀποτέφρωσις τῶν σωμάτων, ἅτινα ἐχρησίμευσαν εἰς ἀνατομικὰς μελέτας.

Ἡ εὐφυΐα ἐνὸς διδασκάλου ἐδημιούργησε, δυνάμεθα νὰ εἴπωμεν, ἓνα τῶν διασημοτέρων ἀνδρῶν τοῦ καθ' ἡμᾶς αἰῶνος, τὸν Βενιαμὴν Κωνσταντίνον. Οὗτος παῖς ὢν ἦτο δυστροπώτατος καὶ ἀμελέστατος, πάντες οἱ ἀναδεχθέντες τὴν ἀνατροφὴν τοῦ διδασκάλου ἀπέτυχον, οὐδὲν σχεδὸν κατορθώσαντες νὰ διδάξωσιν αὐτόν. Ἐπὶ τέλους εἶς, οὕτινος ἡ εὐφυΐα ἐξισοῦτο πρὸς τὰς γνώσεις, βλέπων τὸ ἀδύνατον τῆς μορφώσεως τοιοῦτου παιδός, εἶπεν αὐτῷ ἂν ἤθελε νὰ τὸν βοηθήσῃ εἰς τὸ νὰ εὐρωσῇ νέαν τινα γλῶσσαν, ἣν αὐτοὶ οἱ δύο μόνον νὰ ἐν-

νοῶσιν, ὁ παῖς ἐκολακεύθη, ἐκ τῆς ποιαύτης προτάσεως καὶ παρεδέχθη αὐτὴν προθύμως. Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης, οἱ δύο συνωμόται ἤσυχολοῦντο ἀνεπιδότως εἰς τὴν δημιουργίαν τῆς νέας γλώσσης. Ὁ παῖς ἐμελέτα, ἔγραφεν ὑπὸ τὴν ὀδηγίαν τοῦ διδασκάλου. Ἐφεύρον τὸ ἀλφάβητον, λέξεις καὶ φράσεις, ἐδημιούργησαν γραμματικούς καὶ συντακτικούς κανόνας, καὶ ἡ νέα γλῶσσα ἐτελειοποιεῖτο ὑπ' αὐτῶν καθ' ἑκάστην, ὑπερβαίνουσα κατὰ πλοῦτον καὶ ἀρμονίαν τὰς λαλουμένας, ἄχρις οὗ ὁ Κωνσταντίνος, νομίζων ὅτι ἐγένετο ἐφευρέτης νέας καὶ ὠραιότατης γλώσσης εὐρέθη ἀνεπαισθήτως κάτοχος τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς, ἀποκτήσας ταυτοχρόνως καὶ τὸν πρὸς τὴν μελέτην ἔρωτα.

Κατὰ τὸ 1789 οἱ Παρίσιοι περιεῖχον 650,000 κατοίκων μόνον. Ἡ Ἀλλή, πόλις σήμερον 170,000 κατοίκων, δὲν εἶχε τότε ἢ 13,000, καὶ ὁ Ἅγιος Στέφανος, ἔχων ἤδη πληθυσμὸν 126 χιλιάδας, ἦτο τότε πολίχνη 9,000 ψυχῶν. Ὁ πληθυσμὸς τοῦ Λονδίνου δὲν ἔφθανε τὸ ἑκατομύριον. Μόλις μετὰ 30 ἔτη, πρὸς τὸ 1810, ἤρξατο χωροῦτα ἐπὶ τὰ πρόσω ἡ αὐξήσις, ἀλλὰ πολλῷ βραδύτερον τῆς ἡδὲ παρατηρουμένης.

Οὕτω κατὰ τὸ 1836 ὁ πληθυσμὸς τῶν Παρισίων δὲν ὑπερέβαινε τὰς 900,000, οὐδ' ὁ τοῦ Λονδίνου τὸ 1,500,000, τὸ Βορδῶ ἠρήμει 99,000, καὶ ἡ Λυὼν καὶ ἡ Μασσαλία ἀνὰ 150 χιλιάδας, τὸ Βερολίνον ἦτο πρωτεύουσα 250 χιλιάδων ψυχῶν, καὶ ἡ Βιέννη 300,000. Ἐν τῷ νέῳ κόσμῳ αἱ διαφοραὶ εἶνε ἐτι αἰσθητότεραι.

Ἡ ἀπογραφή τοῦ 1836 ἀποδίδει εἰς τὴν Νέαν Ὑόρκην πληθυσμὸν 270,000, ἐνῶ ἡ τοῦ 1880 1,206,000. Ὁ Ἅγιος Λουδοβίκος εἶχε τότε 10,000, καὶ σήμερον 350,000, ἡ Φιλαδέλφεια 190,000, καὶ ἡδὲ 847,000. Τὸ Σικάγον, ἄγνωστον ἐν ἔτει 1836, εἶνε ἡδὲ πόλις 500,000.

Κατὰ τὸ 1882, τέσσαρες πόλεις ἐν Εὐρώπῃ ὑπελαγίζοντο ὡς ἔχουσαι πληθυσμὸν ὑπὲρ τὸ ἑκατομύριον, τὸ Λονδῖνον, 3,833,440, οἱ Παρίσιοι 2,225,910, τὸ Βερολίνον 1,222,550, ἡ Βιέννη 1,103,110. Μετὰ αὐτὰς ἀκολοθοῦσιν ἡ Πετροῦπολις (876,570), ἡ Μόσχα καὶ ἡ Κωνσταντινούπολις (600,000), ἡ Γλασκώβη καὶ ἡ Λίβερπουλ (500,000), ἡ Νεάπολις καὶ ἡ Μαγχεστρία (400,000).

Ἐν τινι συναναστρωφῇ Γάλλων καὶ Ῥώσων, λόγου ἐλθόντος περὶ τῆς περιφήμου εἰς Ῥωσσίαν στρατείας τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος, εἰς τῶν Γάλλων ὠνόμασε τὴν πυρπόλησιν τῆς Μόσχας βάρβαρον πράξιν. — Καθόλου δὲν εἶνε βάρβαρος, ἀπήντησεν εἰς τῶν Ῥώσων ἐρπίψαμεν μίαν ὀλόκληρον πόλιν εἰς τὸ πῦρ διὰ νὰ ζεστάνωμεν ὀλίγον τὸν αὐτοκράτορά σας, καὶ διὰ νὰ τοῦ φέσωμεν νὰ γυρίσῃ ὀπίσω.